



ပေတုဂ္ဂိုဠ်:

အနုပညာရှင် ရာဇာဓိရာဇ်



အနမ်းမိုးရွာရန် ရာနန်းရှစ်ဆယ်

စံပယ်ဖူးစိန်တိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးတေဇာထံတွင် ချောမောလှပသော မယ်မဒီ ဆိုသည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ ရှေးခေတ်ကတော် လေးဝ ဝင်သော အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ၊ သမ္ဘူလတို့လို မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်မျိုး ဖြစ်စေရန် မဒီ ဆိုသော နာမည် ကိုယူ၍ မယ်မဒီ ဟု ပေးထားသော်လည်း သွားချင်ရာ သွား၊ လာချင်ရာ လာ၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ အလှူဂုဏ် ငွေဂုဏ် မောက်ပြီး ဘယ်သူမှလူမထင်၊ ဘော်ဒီဂတ်နှစ် ယောက် ခြံရံပြီး လန်းချင်တိုင်း လန်းနေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဦးတေဇာ ဘီယာဆိုင်တွင် ဘီယာသောက်နေစဉ် ထူးထူးခြားခြားစင်မြင့်ပေါ်တက်လာသည့် စောင်းတစ်လက်ပိုက်ထားသော မောင်ရေခဲ ဆိုသည့်လူငယ်လေးနှင့် ဆုံခဲ့သည်။ သူ့စောင်းလက်သံမှာ သာယာလွန်းသဖြင့် ဦးတေဇာအလွန်သဘောကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ရေခဲနှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောပြီး သူ၏ သမီးကို စောင်းတီးသင်ပေးရန် ကမ်းလှမ်းလေသည်။ အကြောင်းမှာ မောင်ရေခဲ၏ စောင်းလက်သံနှင့် မယ်မဒီ စိတ်များ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး မြန်မာဆန်လာစေလိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း မယ်မဒီကို စောင်းတီးတတ်သွားလျှင် စိန်တစ်ဆင်စာ လက်ဆောင်ပေးမည် ဆိုပြီး မက်လုံးပေးထားသည်။

ဒီလိုနှင့် မယ်မဒီနှင့် မောင်ရေခဲ စောင်းတီးသင် ဖြစ်ကြသည်။ စောင်းတီးသင်ပေးရင်းနှင့် မယ်မဒီကို သိမ်မွေ့လာစေရန် စကားဖြင့် ဆုံးမသော်လည်း မယ်မဒီက လက်မခံ။ ဆရာသမားကိုပင် ပြန်ပြောလေသည်။

မယ်မဒီသည် သူမကို မျက်စိဖြင့် ကြာကြာ စိုက်ကြည့်မိသော ဝိတ်တာလေးကိုပင် အလုပ်မှအထုတ်ခံရအောင် ပရိယာယ်သုံးပြီး ပညာပြခဲ့လေသည်။ ထိကပါးရိကပါးလုပ်ချင်သူများ ကိုလည်း ကိုယ်ရံတော် နှစ် ယောက် နှင့်ဆုံးမခိုင်းခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့ မယ်မဒီ ဒုက္ခရောက်တော့သည်။ ခွန်အားဗလချိန်သော ကိုယ်ရံတော် နှစ် ယောက် ကိုထုတ်ပြီး အသစ်ခန့်ထားသော ကိုယ်ရံတော် က

သူမကိုကားတင်ပြေးသည်။ ဒါကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထံမှ ကြိုတင်သတင်းရထားသော မောင်ရေခဲက သူငယ်ချင်းသုံးယောက် နှင့်အတူ မယ်မဒီကို သွားကယ်သည်။ မယ်မဒီကိုယုံကိုယ်ကို ရေတိမ်နစ်ပြီးဟု ထင်လိုက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားချိန်တွင် မောင်ရေခဲက သူမကို အန္တရာယ်ကြားမှကယ်ထုတ်ခဲ့သည်။ မယ်မဒီ မောင်ရေခဲကို အားကိုးသွားသည်။ ဦးတေဇောကလည်း ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် မောင်ရေခဲကို စောင်းတီးသင်ပေးသည့်အလုပ်အပြင် မယ်မဒီ၏ ကိုယ်ရံတော် ရာထူးပါ ပူးတွဲ တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ မယ်မဒီ၏ စိတ်များ အရင်ကနှင့်မတူ။ သူ့အမှာ : သူနောင်တရပြီး မြန်မာဆန်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုသလို မောင်ရေခဲနှင့်မယ်မဒီ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မယ်မဒီ ပြောင်းလဲသွားချိန်တွင် ဦးတေဇောက သူ၏ သမီးကို သူ သဘောတူထားသော စင်ကာပူပြန်အသက်ကြီးကြီးလူကြီး တစ်ယောက် နှင့် ပေးစားရန် စီစဉ်လေသည်။ မောင်ရေခဲကိုလည်း ဘောက်ဆူးပေးပြီး အလုပ်တာဝန်မှ ရပ်စဲလိုက်သည်။ သူတို့နှစ် ယောက် လုံးဝမ်းနည်းခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မယ်မဒီရှိရာ မောင်ရေခဲရောက်လာပြီး သူ့စောင်း ကျန်ခဲ့သည်ဟု အကြောင်းပြကာ မယ်မဒီနှင့် တူရိယာအခန်းထဲမှာ ချစ်စကားပြောနေစဉ်ဦးတေဇော မိသွားပြီး ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ သော့ခတ်ပြီး သူ၏ မိတ်ဆွေ စင်ကာပူပြန်ကြီးထံ ကားဖြင့်ထွက်သွားသည်။ သူသွားသည့်အကြောင်းမှာ သူ့သမီး စိတ်ချမ်းသာစေရန် မောင်ရေခဲနှင့်သာ သဘောတူသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သွားပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်အပြန်မှာ သူ့ကား ဘရိတ်ပေါက်ပြီးစင်ကာပူပြန်ကြီး၏ ကားကို အနောက်မှဝင်ဆောင့်မိသော ကြောင့် ဆေးရုံရောက်သွားသည်။

မောင်ရေခဲနှင့်မယ်မဒီ တူရိယာအခန်းထဲမှာ နှစ် ရက်တိတိ ပိတ်မိနေသည်။ ဝမ်းထဲမှာ လည်း အစာမရှိသဖြင့် ဆာလောင်ပြီး ရာဇဝင်ထဲက ဘုရင့်သမီးတော် နှင့်စောင်းအိုလုလင်လို ဖြစ်ပြီးဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ စင်ကာပူပြန်ကြီးကလည်း ဦးတေဇောဆီမှ တူရိယာအခန်းသော့ကို ရှာရာ မတွေ့။ ထို့ကြောင့်

ကြံရာမရသည့်အဆုံးမယ်မဒီတို့ပိတ်မိနေသော အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရန် သော့ပြင်ကုလား
သွားခေါ်လေသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးတေဇော သတိရလာပြီး သမီးဇောဖြင့် ဆေးရုံမှ အိမ်သို့
အမြန်ပြေးလေသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်ဝေဒနာကို နှစ် ယောက် အတူခံစားရင်း
အားအင်ချိနဲ့နေစဉ် ဦးတေဇော တံခါးလာဖွင့်ပေးသဖြင့် အတိုင်းမသိဝမ်းသာသွားကြသည်။
ဦးတေဇော ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို နှစ် ယောက် အတူစားပြီး အဆာဖြေနေကြစဉ်
မောင်ရေခဲ နှစ် ရက်တိတိပျောက်နေ၍ သူ့အဒေါ်နှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
လိုက်လာကြသည်။ စင်ကာပူပြန်ကြီးလည်း သော့ပြင်ကုလားခေါ်ပြီးရောက်လာသည်။
အားလုံးရှေ့မှာ ပင် ဦးတေဇောက သူတို့သမီးရည်းစားနှစ် ယောက် ကို
သဘောတူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးသားသော မောင်ရေခဲနှင့် မြန်မာဆန်သော မယ်မဒီတို့
ရာသက်ပန် အတူလက်တွဲသွားကြတော့သည်။

အခန်း(၁)

'ငါ့အရွယ်လေး ငယ်ပါသေးတယ်၊ အိုဘေးမရှိ ပကတိတဲ့၊ ငါ့အရွယ်လေး ငယ်ပါသေးတယ် နာဘေးမရှိ ပကတိ တဲ့၊ ငါ့အရွယ်လေးငယ်ပါသေးတယ် သေဘေးမရှိ ပကတိ တဲ့'

ဦးတေဇော စကားကို ခဏရပ်ပြီး

အအေးခံထားသည့်ရေခွေးကိုမော့သောက်လိုက်သည်။ ကြည့်ရှုနားဆင်နေသော ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းကလည်း ရှေ့ဆက်လာမည့် စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြသည်။ဦးတေဇော အာခြောက်ပြေသွားသဖြင့် စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

'ငါသာ ငါဟု မာန်မပြုနဲ့၊ ငါ အတ္တစွဲ မာန်မဟဲနဲ့၊ ငါ့ခန္ဓာဝယ်အတ္တဖယ်လော့၊ ငါသာ မဟုတ်၊ အကောင်ပုပ်က အရုပ်လုပ်ကာ ဆောင်နေ၏ ။ အသက်အရွယ် လွန်ငယ်ပါလည်း သေရွာတစ်ပါး၊ မလွန်သွားနိုင်။နောက်ကား တစ်ဖန်၊ ဗျာဓိဟန်က၊ ဧကန်မုချ မရဏသို့ ကြွရောက်မည် သာ ဓမ္မတာတည်း...တဲ့'

'ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း'

ဦးတေဇော စကားဆုံးသော အခါ အားလုံး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးလိုက် ကြသည်။

'ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ နှင်တို့ကို တရားပြနေတာလေ၊ ကုန်ပစ္စည်းမိတ်ဆက်ပွဲလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး'

'ဪ...မှာ သွားလို့ပါ ဦးလေးရယ်၊ သမီးတို့က လူ တစ်ယောက် ကို ထောက်ခံအားပေးရင် လက်ခုပ်တီးတာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ၊ ပွဲတွေ တက်နေကျ ဆိုတော့လေ'

အလှူရှင် ဒေါ်ငွေခင်က ဦးတေဇောကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ပြန်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

'ကဲ..ကဲ..ရှိစေတော့၊ ငါပြောချင်တာက အခုလုပ်တဲ့ပွဲက ဘာပွဲလဲ'

'နတ်ကန္တားပွဲပါ..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မယောက်ျား ကိုမောင်ရှင် ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ် ပြည့်လုပ်တဲ့ အလှူပွဲပါ'

'အေး..အဲဒါပဲကွ၊ အသက်လေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိလ္လာကားတိုက်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ မောင်ရှင်ကနေ မောင်သေ ဖြစ်သွားပြီ၊ မိန်းမနဲ့ကလေး ငွေယောက် က လူ့လောကအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ကျန်ခဲ့ရတာပဲ'

ဦးတေဇော၏ စကားကို ဒေါ်ငွေခင်နှင့် စောစောက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြသော ကလေးကိုးယောက် တို့ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြသည်။

'မကျန်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ဒီက ငွေခင်နဲ့သူ့ကလေးတွေ ကို သူ့ယောက်ျားဆုံးပြီးကတည်းက ကျုပ် စောင့်ရှောက်နေတာပါ'

ဦးတေဇောဘေးမှ သူနှင့်အတူ အချို့ပွဲသုံးဆောင်နေသော သက်တူရွယ်တူ အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးတေဇောက၎င်းအဘိုးကြီးကို မျက်မှန်ပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဗျ'

'သူ့ရဲ့ နောက်ယောက်ျားလေ'

'ဟေ..ငွေခင်တို့က လက်သွက်လှချည်လား'

'သူက ကျွန်မယောက်ျားကို ကားနဲ့တိုက်မိလိုက်တဲ့ မိလ္လာကားမောင်းသမားရဲ့ ဦးလေးပါ။ ကိုလူအေး..တဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို သနားပြီးတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့'

ဦးတေဇောက ဒေါ်ငွေခင်ကို တော် တော် တရားကျသွားသည်။ကလေး ကိုးယောက် ရှိနေပေမယ့် စန်းပွင့်နေတုန်းပါလား။

'အေး..အမိက ပြောချင်တာက လူ့ဘဝဆိုတာ

မျက်စိတစ်မှိတ်လက်ဖျောက်တစ်ချက်အတွင်း : ဖြစ်နိုင်ပျက်နိုင်တဲ့ သဘောကို ပြောချင်တာ၊
ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာနေတဲ့ မောင်ရှင်က မိလ္လာကားတိုက်လို့ ချက်ချင်း ဆုံးသွားသလို
နင်ယူတဲ့ နောက်ယောက်ျား အဘိုးကြီးဟာလည်းရုတ်တရက် ခွေးရူးကိုက်ပြီး မသေဘူးလို့
မပြောနိုင်ဘူး'

'ဟေ့လူ...ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ'

သူ့ကို အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ဘေးနားမှ ကိုလူအေး ဆိုသည့်အဘိုးကြီး
ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဦးတေဇော ကတော့ ကုန္တမပျက်ပင်။

'စိတ်ထိန်းပါ ခင်ဗျား..ကျုပ်က ဥပမာပေးတာပါ။ တရားသဘောအရ ဖြစ်နိုင်တဲ့
ဥပမာကို ပေးတာပါ'

'ဒါဆိုလည်း တခြားဟာပေးဗျား'

ဒေါ်ငွေခင်ရဲ့ နောက်ယောက်ျား ဦးလူအေးက အချို့ပွဲကို
ဆက်သုံးဆောင်နေသည်။ နေ့သည်အတွက် ချပေးထားသည်ကို မေ့နေဟန် တူသည်။

'အရာအားလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တတ်တဲ့သဘောတွေ ပဲ၊ ဟော...အခုပဲ ကြည့်။
စောစောက တစ်ပန်းကန်အပြည့်ရှိတဲ့ ကျောက်ကျောတုံးတွေ က ကျုပ် တစ်တုံးမှ မစားရဘဲ
တစ်ပန်းကန်လုံး ပြောင်သွားပြီ။တစ်တုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ...တရားသဘောအရ ကြည့်ရင်
မမြဲတဲ့သဘောတွေ ပေါ့'

'အို...ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုလူအေးရယ်၊ ဦးလေး တရားပြမှ သတိထားမိတယ်၊
ရှင်စားတာနဲ့ ကျောက်ကျောတွေ ကုန်ပြီ၊ နေ့သည်အတွက် မရှိတော့ဘူး..၊
မိအေးရေ..ကျောက်ကျောတစ်ပန်းကန် ယူခဲ့ပါဦး'

ဒေါ်ငွေခင်က နောက်ဖေးရှိ သူ့အိမ်ဖော်မလေးကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

'နေပါစေဟာ၊ ငါက စားချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင်

ဖြစ်ပြီးပျက်တဲ့ သဘောကို ဥပမာပြတာပါ'

မုန့်ဟင်းခါး သုံးဆောင်ပြီး၍ မပြန်ချင်ကြသေးသူများ က ဦးတေဇာ၏ တရားဓမ္မများ ကို လာနားထောင်ရင်း ကျောက်ကျောပန်းကန်ကို မျှော်နေကြသည်။

'သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြီးတယ်ငယ်တယ်မရွေး အချိန်မရွေး၊လူတန်းစားမရွေး လာရောက်ခေါ်ဆောင်နိုင်တဲ့အရာပဲ၊ အသက်ရှင်စဉ်ကာလလေးမှာ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသတွေ ကင်းပြီး ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေ ကို နာခံနိုင်ရင် ဘယ်လောက်ငြိမ်းချမ်းလိုက်မလဲ'

'ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး၊ ကျွန်မဆိုရင် ကိုမောင်ရှင်ကို မိလ္လာကားနဲ့ဝင်တိုက်လိုက်တဲ့ ကျွန်မနောက်ယောက်ျားရဲ့ တူကို ဒေါသထွက်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးတောင်တင်သေးတယ်'

'ဟေ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

ဒေါ်ငွေခင်စကားကြောင့် ဦးတေဇာ အံ့သြသွားသည်။

'ကိုမောင်ရှင်က အသက်ရှင်စဉ်က ကလေးကိုးယောက် က လွဲပြီးကျွန်မအတွက် အဖတ်တင်အောင် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအိမ်လေးတောင် အမေ့အမွေမို့လို့ ကျွန်မ ပိုင်နေတာ၊ ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ဦးလူအေးက ရွာမှာ နွားတစ်ရှဉ်နဲ့ လယ်တစ်ဧက ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်သူတူ မိလ္လာကားမောင်းသမားကြီးကို ကျေးဇူးတင်တာပေါ့'

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဖော်မကလေးက ကျောက်ကျော တစ်ပန်းကန်ထပ်လာချပေးသည်။ ထိုအခါ တရားနာပရိသတ်များ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက် တစ်တုံးစီ ဝင်နှိုက်ကြလေသည်။ အဆိုးဆုံးက ဒေါ်ငွေခင်ရဲ့ ဒုတိယယောက်ျား ဦးလူအေး။

ပထမတစ်ပန်းကန် စားတာ အားမရသေး။ နောက်တစ်ပန်းကန်ပါထပ်ဆွဲသည်။ ဦးတေဇာအလှည့် မရောက်တော့။နည်းနည်း တော့ ဒေါသထွက်လာသည်။

'ဘာပဲပြောပြော လူဆိုတာ တစ်နေ့သေရမှာ ပဲလေ၊ အဲဒီ တော့မသေခင်မှာ

စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်းဆိုတဲ့ တဏှာတရားကို အတတ်နိုင်ဆုံးနည်းအောင် ဆင်ခြင်သင့်တယ်'

အမှန်တကယ်တော့ ဦးတေဇောက ဘုန်းကြီးလူထွက်မဟုတ်။ သူနှင့်ရင်းနှီးသည့် မောင်ရှင်၏ တစ်နှစ် ပြည့်အလှူပြွဲမှာ ဒေါ်ငွေခင်ကိုတရားပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံးထဲမှာ သူက အသက်အကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ရွယ်တူ တစ်ယောက် တိုးလာသည်။ ဒေါ်ငွေခင်ရဲ့ နောက်ယောက်ျား။

'ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တိုက်တန်းနှစ်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်မှာ လီယိုနာဒိုဆိုတဲ့ လုလင်ဖျံနဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တို့ချစ်ကြိုက်ကြတယ်တဲ့'

ကောင်းလိုက်တဲ့ တရား။ လီယိုနာဒိုနဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်တဲ့။ ကြည့်ရတာ ဦးတေဇော အသစ်ထွင်လိုက်တဲ့ တိုက်တန်းနှစ်တရားပဲ ဖြစ်ရမည် ။

'အားလုံး ကတော့ သူတို့နှစ် ဦးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ခိုင်မြဲမယ်၊ နောက်ဆုံးကျ ပေါင်းဖက်ရမယ်လို့ ထင်တာပေါ့'

ပြောပြီး ဦးတေဇောက ကျောက်ကျောတစ်တုံး ကောက်စားလိုက်သည်။ ဒါ ပထမဆုံးအတုံးပါပဲ။

ဒါတောင် ဇွန်းမအား၍ လက်နှင့်ကောက်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရသာက မဆိုးလှ။

'ဒါပေမယ့် သံဝေဂရစရာပါပဲ။ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင် ဘယ်အရာမှ အစိုးမရဘူးပေါ့။ သင်္ဘောကွဲပြီး လူချင်းလည်း သေကွဲကွဲသွားတယ်။ နောက်ဆုံး ကလေးမလေး ကိတ်ဝင်းစလက်ခမျာ ဇရာထောင်းပြီး အခါကောင်းကိုလွန်သွားတဲ့အထိ လွမ်းဆွေးပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါတရားနဲ့ မဖြေနိုင်လို့ပေါ့'

'ကောင်းလိုက်တဲ့ ကျောက်ကျော..အဲ..တရား'

ဦးလူအေးက ထောက်ခံပြီး ပန်းကန်ထဲမှ နောက်ဆုံးကျောက်ကျောတုံးကို ယူစားလိုက်သည်။ ပြောင်သလင်းခါသွားသော ကျောက်ကျောပန်းကန်ကိုကြည့်ပြီး

ဦးတေဇော တော် တော် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ နှစ် ပန်းကန်လုံးမှာ တစ်တုံးပဲ
စားလိုက်ရသည်ကိုး။

'မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာ လည်း ရှိခဲ့တယ်။ ခွေးမကြီးတစ်ကောင်
ယာဂုသောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ခွေး ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာတဲ့မိုက်မဲတဲ့
လူရွယ်ပေါ့'

'သူ့နာမည် က ဘယ်သူလဲဟင်'

ဒေါ်ငွေခင်က မေးလိုက်သည်။

'ငါလည်း နာမည် မေ့နေလို့ လူကလေးလိုပဲ မှတ်ထားလိုက်ကွာ'

ဦးလူအေးက သူ့နာမည် နှင့် တစ်လုံးဆင်နေသော ကြောင့် ဦးတေဇောကို
မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

'အစားအသောက်ကို အလွန်အကျွံ တပ်မက်မိတဲ့ တဏှာစိတ်ပေါ့..အဲဒါနဲ့
လူအေးဟာ..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး လူကလေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ယာဂုသောက်ရရော
စားပိုးနှင့်ပြီး သေလို့ အဲဒီ ခွေးမကြီးမိုက်ထဲမှာ ဝင်စားပြီး နောက်ဘဝ ခွေး ဖြစ်သွားတယ်လေ၊
အစားအသောက်ကျူး လို့ လူကလေး ခွေး ဖြစ်သွားတာပေါ့...ဟား..ဟား..ဟား..ဟား'

'ဟား..ဟား...ဟား...ဟား'

ဦးတေဇော တရားပြပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်လေရာ ကလေးကိုးယောက်
ကလည်း သူတို့ပါ ရယ်ရမည် ထင်ပြီး လိုက်ရယ်ကြသည်။ဦးလူအေး လူကြားထဲမှာ သူ့ကို
အရက်ခွဲသည်ဆိုပြီး မျက်နှာကြီးနီမြန်းသွားသည်။

'ဟေ့လူ..ခင်ဗျား တရားပြသလိုလိုနဲ့ ကျုပ်ကို စောင်းပြောနေတာမဟုတ်လား'

'ရာရာစစဗျာ၊ ခင်ဗျားကို စောင်းပြောရအောင် ခင်ဗျားက ခွေး ဖြစ်သွားလို့လား'

ဦးလူအေး ဒေါသ ပေါက်ကွဲပြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ဒါမျိုးတော့

ဦးတေဇောကလည်း မခံ။ သူ့ပါ မတ်တတ်ထရပ်၍ ဦးလူအေးကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျုပ်ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းရင် ကျုပ်မိန်းမရဲ့ အလှူမှာ လာစားတဲ့ ခင်ဗျားကလည်း
ခွေးပဲပေါ့'

'ဘာကွ'

ဦးလူအေးစကားက ဦးတေဇောရဲ့ ဒေါသကို
အထွတ်အထိပ်ရောက်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသလက်သီး အမျက်ကြီးစွာ ဖြင့်
ဦးလူအေးမျက်နှာပေါ် ကျရောက်သွားသည်။

'ခွပ်'

'ဟင်..ရှင် ကျွန်မယောက်ျားကို ဘာလိုထိုးရတာ လဲ၊ ရှင် တရားလွန်လှချည်လား'

ဒေါ်ငွေခင်က ဦးတေဇောကို ရန်တွေ့နေစဉ်

ပါးတစ်ခြမ်းအနမ်းပေးခံလိုက်ရသော ဦးလူအေးက ဦးတေဇောကို ပြန်၍ ထိုးသည်။

'ကဲကွာ'

'ဘာရမလဲ'

ဦးတေဇောက ရှောင်လင်ကွန်ဖူးအကွက်သုံး၍ ကိုယ်ကို ဘေးသို့ ယိမ်းပြီး
အရှိန်လွန်သွားသော ဦးလူအေးလည်ဂုတ်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

'ဟဲ့..ဟဲ့..လုပ်ကြပါဦး..သတ်ကုန်ပြီ'

'ဆွဲကြပါဟဲ့၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနဲ့'

ရုတ်တရက် တရားပွဲမှ လက်ဝှေ့ပွဲ ဖြစ်သွားသော ကြောင့် တရားနာနေသော
ကလေးလူကြီးမကျန်ဦးလူအေးနှင့် ဦးတေဇောကို ပိုင်း၍ ဆွဲကြလေသည်။

တော် တော် ကြီး ဖျန်ဖြေလိုက်မှ ဦးလူအေးနှင့် ဦးတေဇော လူချင်းကွဲသွားသည်။

'ဒီမယ် ဦးတေဇော၊ ရှင့်ကို လူချင်းရင်းနှီးနေလို့ ရှင် ပေါက်ကရဲပြောနေတာတွေ
ကို သည်းခံပြီး နားထောင်နေတာ၊ အခု ရှင်က ကျွန်မယောက်ျားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူး

လွန်တဲ့အတွက် နောက်တစ်ခါကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဘာပွဲလုပ်လုပ် ရှင်လာစရာမလိုဘူး'

ဒေါ်ငွေခင်က ဦးတေဇောကို အပြတ်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

'အေး..ငါကလည်း လာချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိလေသာတွေ မကင်းနိုင်တဲ့ နှင့်လိုမိန်းမတွေ ကို တရားပြချင်လို့လာတာ၊ ငါ့နာမည် တေဇော။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတိုက်ရိုက်စော်ကားလာရင်တော့ မီးလိုပူတဲ့ကောင်၊ လာမကျောနဲ့ မခံဘူး'

ဦးတေဇောကလည်း မခံ။ ပြန်ပက်ပြီး အလှူပြုမှ ထထွက်သွားသည်။

ဦးတေဇောက အဲဒီ လိုလူမျိုး။ သူ့ကို နည်းနည်း မှမထိနှင့်။ မကျောနှင့်။ တေဇောဓာတ်တွေ လောင်ကျွမ်းသွားမည် ။ ငယ်ငယ်ကများ တေဇောဟုဆိုလျှင် အားလုံးမီးသေသည်။ အခုမှ အသက်လေး ရလာသော ကြောင့် နည်းနည်း တရားရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စကားမစပ် သူ့မှာ သမီးချောချောလေး တစ်ယောက် လည်း ရှိသေးသည်။

အခန်း(၂)

ကိုကိုကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းကနေ တော် တော် လေး ကြီးတဲ့အထိအောင် ရင်မှာ စွဲလမ်းခဲ့တယ်။ ကိုကိုကို အပျိုတွေ ဝိုင်းရှိုးတဲ့အခါမခံချင်ဘူး၊ ငါ့ပစ္စည်းကို လာ လာမထိကြပါနဲ့၊ ကိုကိုကို ကုလားမလေးများ ကကွယ် ဗယာကြော်ဝိုင်းကျွေးရင် ဗန်းကိုပါ လာမှော ကပ်ပစ်လိုက်ချင်၊ ကိုကိုကို ကောင်မလေး တစ်ယောက် နဲ့အတူ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ပန်းခြံမှာ မြင်တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကိုကို...ကိုကို...ကို...ကိုကိုရေ..ကိုကိုရေ...ဟေ...ကြမ်းတယ်

အဆိုတော် ကောင်မလေး၏ သီချင်းသံချိုချိုလေးကို နားထောင်ကာဦးတေဇော ဘီယာကို တစ်ငုံ သောက်ရင်း ကြက်ကြော်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်သည်။

ဘေးနားမှ သူငယ်ချင်း ဦးရေတီဦးက ကောင်မလေးကို အရသာခံကြည့်ရင်း ဦးတေဇောကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။

'ဟေ့ကောင် တေဇော၊ ငါ ကောင်မလေးကို တက်စွပ်မယ်ကွာ'

ဦးရေတီဦးစကားကြောင့် ဦးတေဇော မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

'ဟေ့ကောင် မကြံကောင်း မစည်ရာကွာ...ငါပါ အမှု ပတ်နေဦးမယ်'

'ဟာ...ဘာလဲကွ၊ ငါ ပန်းကုံးတက်စွပ်မယ် ပြောတာ'

'ဪ...ဒီလိုလား၊ မင်းကွာ အသက်ပဲ ၅၀ကျော်နေပြီ...တက်စွပ်ချင် စွပ်လေ'

'အေး...ငါ တက်စွပ်ရင် မင်း လက်ခုပ်တီးပေးနော်'

'စိတ်ချ သံပုံးပါ တီးပေးမယ်'

'ဟာ...သံပုံးတီးရအောင် မကောင်းဆိုးဝါးနှင်တာမှမဟုတ်တာ'

'ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးတွေ က ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ မကောင်းဆိုးဝါးထက် ဆိုးတဲ့ အရိုးစုကြီးပဲကွ၊ အပုပ်ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်နေတာပါကွာ'

'ကဲ...ဒါဆိုလည်း ဒီမှာ တရားမှတ်ပြီး နေခဲ့၊ ငါတော့ သီချင်းမပြီးခင် သွားလိုက်ဦးမယ်'

ဦးရေတီဦးက ပန်းကုံးတစ်ကုံးဝယ်လိုက်ပြီး ဝိတ်တာကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြောကာ ပန်းကုံးကိုင်၍ စင်ပေါ်တက်သွားသည်။

အသက်၂၀ကျော် ကောင်မလေးကို အသက်၅၀ကျော်အဘိုးကြီးက ပန်းကုံးစွပ်နေသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကြည့်မကောင်းသော်လည်း ဝိတ်တာများ က အလုပ်သဘောအရ လက်ခုပ်တီးပေးကြသည်။

ဦးတေဇောကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းကို လက်ခုပ်တီး၍ ဂုဏ်ပြုသည်။ ဒါမျှ ကိစ္စက ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ပါလား။

ဖြစ်ချင်တော့ ဦးရေတီဦးက လက်မြှောက်ပြီး ကောင်မလေးခေါင်းပေါ်ကို ပန်းကုံးစွပ်လိုက်သော အခါ...

'ဟဲ့...ဟဲ့...ပုဆိုးကျွတ်ကျပြီ'

ပုဆိုးကို ခိုင်အောင် မဝတ်ထားတာက တစ်ကြောင်း၊ အင်္ကျီက ချော်ချွတ်အသား ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ လက်မြှောက်လိုက်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ပုဆိုးက ပြေပြီး ကျွတ်ကျသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ လက်မြန်သော ကြောင့် အချိန်မီဖမ်းဆွဲနိုင်ခြင်းက ဦးရေတီဦးအတွက် အရှက်ကွစရာမ ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အောက်က ပရိသတ်ကြီး ကတော့ ဝိုင်းရယ်ကြကုန်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း သီချင်းသံ ရပ်တန့်သွားသည်အထိ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ဦးရေတီဦး ပုဆိုးကို လက်နှင့်ကိုင်၍ စင်အောက်သို့ တစ်ချှဲ တည်းဖြေးဆင်းသွားတော့သည်။ ဦးတေဇော ကတော့ ရယ်ပြီး စောင့်ကြိုနေသည်။

'ဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရာ၊ စင်ပေါ်ရောက်မှ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဖြေပြသလိုပဲ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့...လက်မမြန်ရင် ကွင်းလုံးကျွတ်ပြီ'

ဝိတ်တာများ ကလည်း ဦးရေတီဦးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေကြသည်။

ကိုကိုရေ...ကိုကိုရေ..ဟေး..ကြောက်တယ်

အဆိုကောင်မလေး၏ သီချင်းသံ အဆုံးသတ်သွားသည်။ ထိုနောက်ဝိတ်တာ တစ်ယောက် က ကောင်မလေးရဲ့ အနားကိုသွားပြီး တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကောင်မလေးက ဦးတေဇာတို့ရှိရာဝိုင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။

'ဟေ့ကောင်..ရေတီဦး၊ မင်း သူ့ကိုခေါ်ထားတာလား'

'အေးလေ'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'စကားပြောရုံပါကွာ'

အဆိုတော် ကောင်မလေးက သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

'ထိုင်မယ်နော်'

'ထိုင်ပါကွယ်..ထိုင်ပါ'

ဦးတေဇာက ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

'ဒါနဲ့ သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ့်'

ဦးတေဇာအမေးကို ကောင်မလေးက ရိုရိုသေသေပြန်ဖြေသည်။

'သဲလေးပါ ဦးဦး'

'ရိုသေလိုက်တာကွယ်..လူကြီးကို လူကြီးမှန်းသိလိုက်တာ၊ နာမည် လေးကလည်း လှတယ်၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲကွယ်'

'လောလောဆယ်တော့ ၇ မိုင်မှာ နေပါတယ် ဦး၊ နောက် စပွန်ဆာတွေ ဘာတွေ ရရင်တော့ ဝင်ဒါမီယာမှာ ပြောင်းနေဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်'

'ရည်ရွယ်ချက်လေး ကတော့ ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ စပွန်ဆာကော တွေ ပြီလား'

'လောလောဆယ်တော့ ဆာခူးကြီးဆေးတိုက်က သမီးကို စပွန်ဆာပေးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်လို့ ကြားရပါတယ်၊ အတိအကျတော့ မသိသေးပါဘူး'

'အေး..အေး...သမီး တစ်ခုခု စားလေ၊ ဦးလေး မှာ လိုက်မယ်'

'ရပါတယ် ဦးလေး...သမီး ဒီည ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး စားထားလို့ ဗိုက်ပြည့်နေပါပြီ'

'ဘာငှက်ပျောသီးလဲကွယ့်'

'ရခိုင်ငှက်ပျောသီးပါ'

'ရခိုင်ဆိုတော့ ကြီးတာပေါ့နော်'

'ရှင်'

'ဪ..ရခိုင်ငှက်ပျောသီးဆိုတော့ ကြီးတာပေါ့လို့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပါးစပ်နဲ့တောင် မဆံ့ချင်ဘူး'

ဦးရေတီဦး ကောင်မလေးနှင့် ဦးတေဇောတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်မရှည်တော့။

'ဟေ့ကောင် တေဇော၊ သူ့ကို ပန်းကုံးစွပ်တာ ငါနော်၊

စကားပြောချင်လို့ခေါ်လိုက်တာ ငါနော်၊ အခု မင်းချည်းပဲ ပြောနေတယ်၊ နားဦးမှာ လား'

ဦးရေတီဦး သတိပေးလိုက်မှ ဦးတေဇော သတိပြန်ဝင်လာသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ စကားက ဖြတ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်..ပြော..ပြောမင်းပြော'

'မင်းပြောတာတွေ နဲ့တင် ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ ဘာပြောရမလဲ
မသိတော့ဘူး'

'ဒါဆိုလည်း တရားအကြောင်းပြောပေါ့ ဦးရဲ့၊ ဦးတို့အရွယ်ဆိုတာ
တရားရှာရမယ့်အရွယ်ပဲ'

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ဦးရေတီဦး တရားရသွားသည်။

'သမီးက အရမ်းလှတယ်နော်'

'အဲဒါ အနိစ္စဆိုတဲ့ မမြဲခြင်းတရားပါ ဦးရယ်'

'ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကလည်း မွေးနေတာပဲ'

'ဒုက္ခ ဆိုတဲ့...ဆင်းရဲခြင်းပါ ဦးရယ်...သိပ်မရှူနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်'

'ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးနားမှာ အမြဲခေါ်ထားချင်တယ်'

'အနတ္တသဘောပါ ဦးရယ်၊ ဘယ်အရာမှ အစိုးမရပါဘူး၊ ခဏနေရင်
နောက်အလှည့်အတွက် အဝတ်အစားလဲဖို့ သွားရမှာ ပါ'

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ပြီး ဦးတေဇော သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံက ညောင်နာနာထွက်ပေါ်လာသည်။

'ယခု သီဆိုဖျော်ဖြေရန် အလှည့်ကျသူမှာ အဆိုရှင် ခခခင်'

'ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း'

အစီအစဉ်ကြေညာသူ စကားမဆုံးခင်မှာ ဘဲ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဆိုရှင်ခခခင်ဆိုသည်မှာ ဒီဘီယာဆိုင်ရဲ့ အလှဆုံးကောင်မလေး။ဒါကြောင့်မို့
အားပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ငြားလည်း အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံက

ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ခခခင်က ရုတ်တရက် ဗိုက်နာပြီး အိမ်သာပြေးနေရသော
ကြောင့် ကြားဖြတ်အစီအစဉ်အ ဖြစ် မောင်ရေခဲမှ စောင်းတီးပြီး ပရိသတ်ကြီးကို
ဖျော်ဖြေပါမယ်ရှင်'

'ဟာ' 'ဟင်' 'ဘာလဲဟ'

'ကြောင်တောင်တောင်နဲ့..ဘီယာသောက်နေတဲ့လူတွေ ကို စောင်းတီးပြမယ်တဲ့'

'ဟုတ်ပ..ကျွဲပါးစောင်းတီး..အဲ...ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီယာဆိုင်မှာ စောင်းလာတီးတယ်၊
တီးချင်ရင် ဆိုကရေး တီးပြိုင်ပွဲဝင်ပေါ့'

ပရိသတ်များ က ထိုသို့ အားပေးနေစဉ် အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံက
ထပ်ထွက်လာသည်။

'မောင်ရေခဲ လာပါပြီရှင်၊ နားသော တဆင်ကြပါ'

ဦးတေဇာ မောင်ရေခဲ ဆိုသူကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လိုက်မိသည်။
ရေခံပိုင်ဦးရှင်ကြီးဒီဇိုင်းနှင့် ထွက်လာသည်။ ဝတ်ထားတာက ဇာတ်မင်းသားအဝတ်အစား။
လက်ထဲမှာ က စောင်းအိုကြီးတစ်လက်နှင့်။မောင်ရေခဲက စင်အောက်မှပရိသတ်များ ကို
ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

'ဘီယာဆိုင်သို့ ကြွရောက်လာကြသော သူတော် ကောင်းအပေါင်းကိုယ်စိတ်နှစ်
ဖြာ ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက် ၂၃နှစ် မြောက် မွေးနေ့
ဖြစ်တာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် အထူးအစီအစဉ်အ ဖြစ် အခုလို
ကြားဖြတ်ဝင်လာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြော်ငြာဝင်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့
ပုံစံနဲ့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးဆိုတာ ဘာမှမသက်ဆိုင်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ
ပျော်အောင်လို့အခုလိုတင် ဆက်လိုက်တာပါ။ ပရိသတ်ကြီးလည်း ပျော်နိုင်ကြပါစေ'

မောင်ရေခဲက စင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချ၍ စောင်းကို တီးခတ်ရန်

အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အခုဆိုမယ့်သီချင်း ကတော့ ကျွန်တော့်မေမေ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အ ဖြစ် ပြောပြခဲ့တဲ့ စောင်းအိုလုလင် ဆိုတဲ့ လွမ်းမောဖွယ်ရာဇာတ်လမ်းလေးကို သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ သီချင်းလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇီဇာတ်လမ်းဟာ စောင်းသမားလုလင်လေးက ဘုရင့်သမီးတော် ကို သွားကြိုက်မိလို့ သူတို့နှစ်ဦးကို ဘုရင်ကြီးက ဂူထဲ ပိတ်သတ်လိုက်တဲ့ သနားစရာအချစ်ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ဒီပုံပြင်လေးကို အမြဲပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် မေမေ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အသက် ၂၃နှစ် ပြည့်တဲ့ ဒီညလေးမှာ မေမေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီလပြည့်ညဆိုတဲ့သီချင်းလေးကို သီဆိုပါ့မယ်'

ဦးတေဇော မောင်ရေခဲလေးကို သနားစိတ်ပင် ဝင်သွားမိသည်။သူ့မှာ လည်း ခံစားချက်နှင့်ကိုး။

ပရိသတ်တွေ ကတော့ မောင်ရေခဲကို ကြည်ဖြူချင်ပုံမရ။ မျက်နှာကြီးတွေ သုန်မှုန်ပြီး ငြူရုနေကြသည်။

မောင်ရေခဲရဲ့ စောင်းသံလေး စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

*

လပြည့်ညမှာ ခဏတွေ .ကာ ချစ်ရပေမယ့် လပြည့်ကျော်ကာသွားတော့ မျှော်ထားသမျှတွေ ဖြစ်မလာပါကွယ်..လကွယ်ညအလယ်ချစ်သူကို ရှာဖွေမိတော့ ပိုးစုန်းကြူး ငယ်လေးရယ် ကူဖေးကာပဲ လမ်းပြရှာတယ်

မောင်ရေခဲရဲ့ အသံလေးက မဆိုလှ။ နားထဲမှာ ချိုမြိန်ပြီး သနားစရာကောင်းသလို စောင်းသံလေးကလည်း လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသည်။

မောင်ပြောပြမယ်...နားထောင်ပါလား
အချစ်ရယ်..ဟို..ရှေးအခါဝယ်..စောင်းသမား ငယ်ငယ်..စောင်းသံရယ် ညှင်း..ဘုရားအို

ဒီနံဘေးကို လပြည့်ညဆို သူလာကာရယ် ချစ်သူကိုတွေ့ .စေဖို့အရေး အတွက်မျှော်ငေးရတဲ့ အဖြစ်ရဲ့ ပုံပြင်ပါကွယ်

ဦးတေဇော မောင်ရေခဲရဲ့ သီချင်းသံမှာ မျောပါသွားသည်။

ကိုယ့်ဘဝရယ်ကွယ် ဒီလိုပါပဲ...အချစ်နဲ့ကြုံဆုံခဲ့ရာ လပြည့်ညကို မျှော်နေပါတယ်..မောင့်ကိုလေ ချစ်ခွင့်တွေ ပေးပြီး...ဟိုအဝေးပြေးခဲ့တာ ဘယ်လိုဖြေမယ်..လဆန်းပြီ အချစ်ရယ်..တမ်းတမိတဲ့ ခဏတွေ့ ရတဲ့ လပြည့်ညမှာ ..မောင်စောင့်နေမယ်

ဦးတေဇော ဒီကောင်လေးကို တော် တော် သဘောကျသွားသည်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ စောင်းလက်သံနှင့်သီချင်း။ သူ့စိတ်တွေ ကို ညှို့ငင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အမြန်ချပြီး ကောင်တာကိုပြေး၍ ပန်းကုံးတစ်ကုံးဝယ်သည်။

ဦးရေတီဦး ကတော့ ကောင်မလေးနှင့် တရားဆွေးနွေးလို့ကောင်းဆဲ။

ဦးတေဇော ပန်းကုံးကို ယူ၍ စင်ပေါ်မှ မောင်ရေခဲကို သွားစွပ်သည်။အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက် ဆိုသလို ဒီစောင်းသမားလုလင်နဲ့ပန်းကုံး ဘာမှမဆိုင်သော ကြောင့် အောက်က ပရိသတ်များ က ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်သည်။

မောင်ရေခဲကလည်း ဦးတေဇောကို အံ့သြသလိုကြည့်သည်။ ပန်းကုံးဆိုတာ

အဆိုတော် ကောင်မလေးတွေ ကို စွပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ဦးတေဇော စင်အောက်ပြန်ဆင်းပြီး ဝိတ်တာနားကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြောကာ သူ့ဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးရေတီဦးဘေးနားမှကောင်မလေး ကတော့ ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။

'တေဇော..ဘာကြောင်တာလဲ၊ မင်းက ငါနဲ့ပြိုင်ချင်တာလား..မင်း ပန်းကုံးစွပ်တာ ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးနော်'

ဦးရေတီဦးက ဦးတေဇောကို နားမလည်သလိုပြောသည်။

'မင်း မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ သီချင်းက ငါ့ရင်ထဲကိုထိသွားတယ်၊ မင်း

နားထောင်ကြည့်'

မောင်ရေခဲ၏ သီချင်းသံ တစ်ကျော့ပြန်ထွက်လာသည်။

လပြည့်ညမှာ ခဏတွေ .ကာ ချစ်ရပေမယ့် လပြည့်ကျော်ကာသွားတော့
မျှော်ထားသမျှတွေ ဖြစ်မလာပါကွယ်..လကွယ်ညအလယ်ချစ်သူကို ရှာဖွေမိတော့ ပိုးစုန်းကြိုး
ငယ်လေးရယ် ကူဖေးကာပဲ လမ်းပြရှာတယ်

စောင်းသံကို သဘောကျ၍ ထင်သည်။ တချို့ပရိသတ်တွေ ငိုက်မြည်
နေကြသည်။

မောင်ပြောပြမယ်...နားထောင်ပါလား
အချစ်ရယ်..ဟို..ရှေးအခါဝယ်..စောင်းသမား ငယ်ငယ်..စောင်းသံရယ် ညှင်း..ဘုရားအို
ဒီနံဘေးကို လပြည့်ညဆို သူလာကာရယ် ချစ်သူကိုတွေ .စေဖို့အရေး အတွက်မျှော်ငေးရတဲ့ အ
ဖြစ်ရဲ့ ပုံပြင်ပါကွယ်

ဦးတေဇောက ဘယ်လိုလဲ ဆိုသည့်သဘောဖြင့်
ဦးရေတီဦးကိုမေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ဦးရေတီဦးက ကြက်ကြော်ကို တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီး..

'ကောင်းလိုက်တာကွာ..ကြက်ကြော်က'

'မင်းက သာယာငြိမ့်ညောင်းတဲ့ ဂီတသံကို မခံစားတတ်သေးဘဲကိုး'

ဦးတေဇော မောင်ရေခဲရဲ့ သီချင်းသံကို ဆက်နားစွင့်နေလိုက်သည်။
ဒီဘီယာဆိုင်မှာ မောင်ရေခဲကို ခံစားလိုရတာ ဦးတေဇော တစ်ယောက် ပဲ ရှိသည်။

မောင့်ကိုလေ ချစ်ခွင့်တွေ ပေးပြီး ဟိုအဝေးပြေးခဲ့တာ
ဘယ်လိုဖြစ်မယ်..လဆန်းပြီ အချစ်ရယ် တမ်းတမိတဲ့ ခဏတွေ ရတဲ့ လပြည့်ညမှာ မောင်
စောင့်နေမယ်

သီချင်းသံက ပြီးဆုံးသွားသည်။

'ဖြောင်း..ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း'

လက်ခုပ်သံက ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ဦးတေဇော တစ်ယောက် တည်း။

ခဏအကြာ ပိတ်တာက စင်အောက်ဆင်းလာသော မောင်ရေခဲနား တစ်စုံတစ်ခု
သွားပြောလိုက်ရာ မောင်ရေခဲ မျက်လုံးဖြူ သွားသည်။ ထို့နောက် ဦးတေဇောတို့ပိုင်းသို့
တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် လှမ်းလာသည်။ ဦးရေတီဦး ကတော့ ဦးတေဇောလုပ်ရပ်ကို
နားမလည်။ အသာပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

'ဦး...ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို'

မောင်ရေခဲက ဦးတေဇောတို့ပိုင်းနားအရောက်မှာ ခခယယလေးမေးသည်။

'အေး...ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်ကွာ'

မောင်ရေခဲက ထိုင်ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ...မင်းရဲ့ စောင်းသံကို ငါ အရမ်းသဘောကျတယ်၊

မင်းက တော် တော် စောင်းတီးကောင်းတာပဲနော်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးတည်းက မေမေကစောင်းပညာကို

သင်ပေးထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်မေမေဟာ တကယ့်ကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အမျိုးသမီး

တစ်ယောက် ပါ'

'အေးကွာ...ဦးကလည်း ဦးသမီးကို အဲဒီ လိုနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက် အရမ်း ဖြစ်စေချင်တာ၊ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ စောင်းသံကိုသာ ငါ့သမီးလေး

ကြားရင် သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး မိန်းမပီသလာမယ်ထင်တယ်'

'ဗျာ...ဦးသမီးက ဘာ ဖြစ်နေလို့လဲ'

'ဘာမှတော့ မ ဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဦး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မ

ဖြစ်ဘူး၊ ဦးက သူ့ကို မြန်မာဆန်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက် အရမ်း ဖြစ်စေချင်တာ၊ နာမည်

ကိုတောင် တော် လေးဝဝင်တဲ့ မိန်းမမြတ်ရဲ့ နာမည် မယ်မဒီလို ပေးထားတာ၊ သူ ကတော့

ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေ ဆို၊ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ လန်းလန်း လန်းလန်း၊

ထမီလည်း တစ်ခါမှမဝတ်ဘူး'

'ဗျာ'

မောင်ရေခဲ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

'မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီနဲ့ စကတ်ပဲ ဝတ်တယ်၊ အဲဒါ ပြောတာ'

'ဪ..ဒါနဲ့ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့..ကျွန်တော့် ကို ခေါ်တာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ပါသလဲခင်ဗျာ'

'ပတ်သက်တာပေါ့ကွာ၊ မောင်ရင့်ရဲ့ စောင်းသံမှာ ဦးလိုယောက်ျားသားတောင် ဒီလောက်မျောသွားရင် သမီးလေးဆို ဘာလောပေါ်..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုပြီး မျောသွားမယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး မြန်မာဂီတကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး မြန်မာဆန်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ ဦးထင်တယ်၊ အဲဒီ တော့ မင်း ဦးသမီးကိုစောင်းတီးပညာ သင်ပေးပါလား'

'ဗျာ..ဦးလေးသမီးကို စောင်းပြီးတီးတဲ့ပညာ သင်ပေးရမယ်..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး၊ စောင်းတီးတဲ့ပညာ သင်ပေးရမယ်'

'အေး..ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား'

'ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အဲဒီ လိုမသင်ပေးဖူးဘူးဗျာ ဖြစ်ပါ့မလား'

'ဖြစ်တာပေါ့ကွာ..ငါ မင်းကို ပညာသင်ကြေး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ..ပြော'

မောင်ရေခဲက ငွေသိပ်မက်သူ မဟုတ်။

'ဦးလေး ပြောပါ၊ နည်းတော့ မနည်းစေနဲ့ ပေါ့'

'စိတ်ချ ဦးသမီးက ငွေထက်ပိုအရေး ကြီးတယ်၊ မင်းကို တစ်လတစ်သိန်း ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ဦးသမီးသာ ဦးလိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားရင် နောက်ထပ် ၃သိန်း

ထပ်ဆုချမယ်'

မောင်ရေခဲမျက်နှာကြီး ပျားရည်အိုးထဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

'ဟာ...ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်လက်ခံလိုက်ပြီ'

'အေး...တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တစ်လ တစ်သိန်းရမယ်ဆိုပြီးဆယ်နှစ်
လောက်တော့ အချိန်ဆွဲမသင်နဲ့ပေါ့'

'စိတ်ချပါ ဦးလေး...ကျွန်တော် ၁နှစ် အတွင်း : ဦးသမီးကို စောင်းလည်း တီးတတ်၊
ပျော့လည်း ပျော့ပျောင်းသွားအောင် သင်ပေးပါမယ်'

'ကြိုက်ပြီကွာ..ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး လာခဲ့တော့၊ ငါ လိပ်စာရေး ပေးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး'

ထို့နောက် ဦးတေဇာ မောင်ရေခဲကို နာမည် နှင့်လိပ်စာ ရေး ပေးပြီး
ဦးရေတီဦးနှင့်အတူ ပြန်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မောင်ရေခဲဘေးနားသို့ တစ်ဖက်ပိုင်းမှ သူငယ်ချင်းများ
ပြေးလာကြသည်။

'ဟေ့ကောင် ရေခဲ၊ မင်းကို အဘိုးကြီးနှစ် ယောက် ဈေးညှိသွားတယ် ဟုတ်လား'

'အေး...ဟုတ်တယ်'

'ဘယ်ဈေးလဲ'

'တစ်သိန်း'

'ဟာ..မင်းရဲ့ ဈေးက ကြီးလှချည်လား၊ ဈေးကောင်းရတယ်နော်'

သူငယ်ချင်းတွေ က တစ်ယောက် တစ်ပေါက်။

'ဟေ့ကောင်တွေ ..ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကို စောင်းတီးသင်ပေးဖို့

အဘိုးကြီးက ဈေးညှိသွားတာကွ၊ တစ်လ တစ်သိန်းတဲ့'

'ဪ...အဲဒီ လိုလား၊ ဒါဆို မင်း ထောပြီပေါ့၊ အဘိုးကြီးကိုသင်ပေးရမှာ လား'

'ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ သူ့သမီး ဆပ်စလူးစိန်လေးကို သင်ပေးရမှာ ကွ'

'ဟာ..ဒါဆိုပိုမိုက်တာပေါ့ မင်းတော့ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာပဲ'

'ဟေ့ကောင်..မင်းပေးတဲ့ ဥပမာ မှာ နေတယ်ကွ၊ သွားရင်းလာရင်း
ချေပုံနမ်းမိတယ် လုပ်စမ်းပါ'

'ကဲ..ကဲ..တော် ကြစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ
ပြောလိုက်ရင်ပေါက်ကရချည်းပဲ၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ငါ့မွေးနေ့မို့လို့ စိတ်ကြိုက်ကျွေးမယ်၊ ကြို
က်တာမှာ စား၊ ပါးစပ်ပိတ်တော့'

မောင်ရေခဲ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ပစ်လိုက်၏ ။

'အဲဒီ အစီအစဉ် ကောင်းတယ်၊ ကဲ..သူငယ်ချင်းတို့ရေ မှာ လိုက်ကြစို့'
